

opusdei.org

Vers la santedat

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Vers la santedat" publicada a
"Amics de Déu" i pronunciada el
26 de novembre de 1967.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

Ens sentim remoguts, amb una forta
sotragada al cor, en escoltar

atentament aquell crit de sant Pau: *aquesta és la voluntat de Déu, la vostra santificació.*[1] Avui, m'ho proposo un altre cop, i també us ho recordo a vosaltres i a tota la humanitat: aquesta és la Voluntat de Déu, que siguem sants.

Per a pacificar les ànimes amb una pau autèntica, per a transformar la terra, per a cercar Déu Senyor Nostre en el món i a través de les coses del món, resulta indispensable la santedat personal. En les meves converses amb gent de tants països i dels ambients socials més diversos, sovint em pregunten: I què ens diu, als casats? Què, als qui treballem al camp? Què, a les vídues? Què, als joves?

Responc sistemàticament que només tinc una sola cassola. I solc puntualitzar que Jesucrist Senyor Nostre va predicar la bona nova per a tothom, sense cap mena de

distinció. Una sola cassola i un sol aliment: *el meu aliment és que faci la voluntat del qui m'ha enviat, que dugui a terme la seva obra.*[2] A cadascú crida a la santedat, de cadascú demana amor: joves i ancians, solters i casats, sans i malats, cultes i ignorants, treballin on treballin, siguin on siguin. Només hi ha una manera de créixer en la familiaritat i en la confiança en Déu: Tractar-lo en l'oració, parlar-hi, manifestar-li —de cor a cor— el nostre afecte.

Parlar amb Déu

M'invocareu i us escoltaré.[3] I l'invocuem tot conversant-hi, tot adreçant-nos-hi. Per això, hem de posar en pràctica l'exhortació de l'Apòstol: *sine intermissione orate*;^[4] reseu sempre, passi el que passi. *No solament de cor, sinó amb tot el cor.*

[5]

Us pensareu que la vida no és sempre suportable, que no hi falten contratemps i treballs i tristors. Jo us respondré, també amb sant Pau, que *ni la mort, ni la vida, ni àngels, ni principats, ni virtuts, ni present, ni futur, ni poders, ni altitud, ni profunditat, ni cap altra criatura no podrà mai separar-nos de l'amor de Déu, que és en el Crist Jesús, Senyor Nostre.*[6] Res no ens pot allunyar de la caritat de Déu, de l'Amor, de la relació constant amb el nostre Pare.

El fet de recomanar aquesta unió contínua amb Déu, ¿no és presentar un ideal, tan sublim, que es revela inassequible a la major part dels cristians? Veritablement, és alta la meta, però no és inaccessible. El viarany, que mena a la santedat, és un viarany d'oració; i l'oració ha de calar en l'ànima de mica en mica, com la petita llavor que es convertirà més endavant en un arbre frondós.

Comencem amb oracions vocals, que molts hem repetit de menuts: són frases ardents i senzilles, adreçades a Déu i a la seva Mare, que és Mare nostra. Encara avui, al matí i a la tarda, no un dia, sinó habitualment, renovo aquell oferiment que em van ensenyar els pares: *oh, Verge i Mare de Déu, jo m'ofereixo per fill vostre. I en honra i glòria de la vostra puresa, us ofereixo els meus ulls, les meves orelles, la meva llengua, les meves mans...* ¿No és això, en certa manera, un principi de contemplació, demostració evident d'un abandó confiat? Què es diuen els que s'estimen, quan es troben? Com es comporten? Sacrifiquen tot el que són i tot el que posseeixen per la persona que estimen.

Primer una jaculatòria, i després una altra, i una altra... fins que aquest fervor sembla insuficient, perquè les paraules resulten pobres...: i es fa pas a la intimitat divina, en un esguard

posat en Déu sense descans i sense cansar-se. Aleshores vivim talment com captius, com presoners. Mentre duem a terme amb la major perfecció possible, dins de les nostres equivocacions i limitacions, les tasques pròpies de la nostra condició i del nostre ofici, l'ànima té ànsia d'escapar-se. Se'n va cap a Déu, com el ferro atret per la força de l'imant. Es comença a estimar Jesús, d'una forma més eficaç, amb un dolç sobresalt.

Us deslliuraré de la captivitat, sigueu on sigueu.[7] Ens deslliurem de l'esclavitud, amb l'oració: ens sabem lliures, volant en un epitalami d'ànima enamorada, en un càntic d'amor, que empeny a desitjar no apartar-se de Déu. Una nova manera de trepitjar terra, una manera divina, sobrenatural, meravellosa. Tot recordant tants d'escriptors castellans del cinc-cents, potser ens plaurà d'assaborir pel nostre compte:

que visc perquè no visc: que és Crist qui viu en mi![8]

Hom accepta amb gust la necessitat de treballar en aquest món, durant molts anys, perquè Jesús té pocs amics ací baix. No rebutgem l'obligació de viure, de gastar-nos —ben espremuts—, al servei de Déu i de l'Església. Així, en llibertat: *in libertatem gloriae filiorum Dei*,[9] *qua libertate Christus nos liberavit*:[10] amb la llibertat dels fills de Déu, que Jesucrist ens ha guanyat en morir damunt la fusta de la Creu.

Pot ser que, ja des del començament, s'aixequi una polseguera i que, ensems, els enemics de la nostra santificació emprin una tècnica de terrorisme psicològic tan vehement i tan ben orquestrada, d'abús de poder, que arrossequin en la seva absurda direcció fins i tot aquells qui durant molt de temps, mantenien una altra conducta més lògica i

dreturera. I encara que la veu tingui el so d'una campana esquerdada, que no ha estat fosa amb bon metall i és del tot diferent del xiulet del pastor, rebaixen la paraula, que és un dels dons més preuats que l'home ha rebut de Déu, bellíssim present per a manifestar enlairats pensaments d'amor i d'amistat amb el Senyor i amb les seves criatures, fins a fer entendre per què Jaume diu de la llengua que és *tot un món de malícia*. [11] Tant de mal pot fer: mentides, denigracions, deshonres, enganys, insults, murmuracions tortuoses.

La Humanitat Santíssima de Crist

Com podrem superar aquests inconvenients? ¿Com aconseguirem d'enfortir-nos en aquella decisió, que comença a semblar-nos molt pesada? Inspirant-nos en el model que ens mostra la Verge Santíssima, la nostra Mare: una ruta molt ampla, que

necessàriament passa a través de Jesús.

Per acostar-nos a Déu, hem d'emprendre el camí just, que és la Humanitat Santíssima de Crist. És per això que jo aconsello sempre la lectura de llibres que expliquen la Passió del Senyor. Aquests escrits, plens de sincera pietat, ens duen a la ment el Fill de Déu, Home com nosaltres i Déu vertader, que estima i que pateix en la seva carn per la Redempció del món.

Fixeu-vos en una de les devocions més arrelades entre els cristians, en el rís del Sant Rosari. L'Església ens anima a la contemplació dels misteris: perquè se'ns gravi en el cap i en la imaginació, amb el goig, el dolor i la glòria de Santa Maria, l'exemple esbalaïdor del Senyor, en els seus trenta anys d'obscuritat, en els seus tres anys de predicació, en la

seva Passió afrontosa i en la seva gloriosa Resurrecció.

Seguir Crist: heus aquí el secret. Acompanyar-lo tan d'a prop, que visquem amb Ell, com aquells primers dotze; tan d'a prop que ens hi identifiquem. No trigarem a afirmar, quan no haurem posat entrebancs a la gràcia, que ens hem revestit de Nostre Senyor Jesucrist. [12] Es reflecteix el Senyor en el nostre comportament, com en un espill. Si aquest és com cal, recollirà el semblant amabilíssim del nostre Salvador sense desfigurar-lo, sense caricatures: i els altres tindran la possibilitat d'admirar-lo, de seguir-lo.

En aquest esforç per identificar-se amb Crist, he distingit quatre esglaons: cercar-lo, trobar-lo, tractar-lo, estimar-lo. Potser enteneu que us trobeu com en la primera etapa. Busqueu-lo amb illusió, busqueu-lo en vosaltres mateixos amb totes les

vostres forces. Si obreu amb aquest deler, gosaré garantir que ja l'heu trobat, i que heu començat a tractar-lo i a estimar-lo, i a tenir la vostra conversa en el Cel.[13]

Prego al Senyor que ens decidim a alimentar en les nostres ànimes l'única ambició noble, l'única que val la pena: anar juntament amb Jesucrist, com ho feren la seva Mare Beneïda i el Sant Patriarca, amb ànsia, amb abnegació, sense deixar res. Participarem en la benaurança de la divina amistat —en un recolliment interior, compatible amb les nostres obligacions professionals i amb les del ciutadà—, i li agraiem la delicadesa i la claredat amb què Ell ens ensenya a complir la Voluntat del Pare Nostre que és al Cel.

No oblideu, però, que estar amb Jesús és, segurament, topar-se amb la seva Creu. Quan ens abandonem en les mans de Déu, és freqüent que Ell

ens permeti d'assaborir el dolor, la soledat, les contradiccions, les calúmnie, les difamacions, les burles, per dins i per fora: perquè vol conformar-nos a la seva imatge i semblança, i tolera també que ens diguin bojos i que ens prenguin per necis.

És l'hora d'estimar la mortificació passiva, que ve —oculta o descarada i insolent— quan no l'esperem. Arriben a ferir les ovelles amb els rocs que s'haurien de tirar als llops: el seguidor de Crist experimenta en la seva carn que, aquells qui l'haurien d'estimar, es comporten amb ell d'una manera que va de la malfiança a l'hostilitat, de la sospita a l'odi. El miren amb recel, com a un mentider, perquè no creuen que hi pugui haver una relació personal amb Déu, vida interior; en canvi, amb l'ateu i amb l'indiferent, d'ordinari díscols i desvergonyits,

s'emplenen d'amabilitat i de comprensió.

I potser el Senyor permet que el seu deixeble es vegi atacat amb l'arma de les injúries personals, que no és mai honrosa per a qui l'empunya; amb l'ús de llocs comuns, fruit tendenciós i delictuós d'una propaganda aclaparadora i mentidera: perquè això d'estar dotats de bon gust i de mesura, no és cosa de tots.

Els qui sostenen una teologia incerta i una moral relaxada, sense frens; els qui practiquen segons llur caprici personal una litúrgia dubtosa, amb una disciplina de *hippies* i un govern irresponsable, no és estrany que propaguin, contra els qui només parlen de Jesucrist, zelotípies, sospites, falses denúncies, ofenses, maltractaments, humiliacions, xerrameques i vexacions de tota mena.

Així esculpeix Jesús les ànimes dels seus, sense deixar de donar-los interiorment serenitat i goig, perquè entenen molt bé que —amb cent mentides plegades— els dimonis no són capaços de fer una veritat: i fixa en llurs vides el convenciment que tan sols es trobaran còmodes quan es decideixin a no voler-hi estar.

En admirar i estimar autènticament la Humanitat Santíssima de Jesús, descobrirem, una a una, les seves nafres. I en aquests temps de purgació passiva, penosos, forts, de llàgrimes dolces o amargues que procurem d'amagar, ens caldrà ficarnos dins de cada una d'aquelles Santíssimes Ferides: per tal de purificar-nos, per complaure'ns en aquesta Sang redemptora, per enfortir-nos. Hi acudirem com els coloms que, segons que diu l'Escriptura,^[14] s'arreceren en els nius dels espadats a l'hora de la tempesta. Ens ocultem en aquest

refugi, per trobar la intimitat de Crist: i veurem com la seva manera de conversar és suau i el seu rostre formós,[15] perquè *els qui coneixen que la seva veu és dolça i agradable, són els qui reberen la gràcia de l'Evangelí, que els fa dir: Vós teniu paraules de vida eterna.*[16]

No ens pensem que, en aquesta sendera de la contemplació, les passions s'hauran apaivagat definitivament. Ens enganyaríem, si suposéssim que l'ànsia de cercar Crist, la realitat del seu encontre i del seu tracte, i la dolçor del seu amor ens transformen en persones impecables. Encara que l'experiència no us falta, deixeu-me que us ho recordi. L'enemic de Déu i de l'home, Satanàs, no es dóna per vençut, no descansa. I ens assetja, fins i tot quan l'ànima crema encesa en l'amor de Déu. Sap que aleshores la caiguda és més difícil, però que —si aconseguix que la criatura ofengui el seu Senyor

per poc que sigui— podrà llançar sobre aquella consciència la temptació de la desesperança.

Si voleu aprendre de l'experiència d'un pobre sacerdot que no pretén parlar més que de Déu, us aconsellaré que quan la carn intenti recobrar els seus furs perduts o la supèrbia —que encara és pitjor— es rebelli i s'arbori, aneu corrents a aixoplugar-vos en aquelles divines escletxes que, en el Cos de Crist, obriren els claus que el fixaren a la Creu, i la llança que li travessà el pit. Aneu-hi com més us commogui: descarregueu en les Ferides del Senyor tot aquest amor humà... i aquest amor diví. Que això es voler la unió, sentir-se germà de Crist, un consanguini seu, fill de la mateixa Mare, perquè és Ella qui ens ha menat fins a Jesús.

La Santa Creu

Afany d'adoració, ànsies de desgreuge amb una suavitat assossegada i amb sofriment. Esdevindrà vida en la vostra vida l'afirmació de Jesús: *qui no pren la seva creu, i em segueix, no és digne de mi.*[17] I el Senyor se'ns manifesta com més va més exigent, ens demana reparació i penitència, fins a empènyer-nos a experimentar l'anhel fervent de voler viure per a Déu, crucificat juntament amb Crist. [18] Però nosaltres duem aquest tresor en vasos de terrissa, fràgils i trencadissos, a fi que es vegi que la grandesa és del poder de Déu i no pas nostra.[19]

En tot patim tribulacions, i si bé no ens angoixen, ens trobem mancats de mitjans, encara que no desesperats o sense recursos; perseguits, per bé que no quedem deseparats; abatuts, encara que no fins a veure'ns perduts; sempre duent arreu en el cos la mortificació de Jesús.[20]

Ens imaginem que el Senyor, a més a més, no ens escolta, que anem enganyats, que només se sent el monòleg de la nostra veu. Ens trobem sobre la terra sense cap puntal i abandonats del Cel. Tot i així, és vertader i pràctic el nostre horror al pecat, encara que sigui venial. Amb la tossudesesa de la Cananea, ens prostrem submisament com ella, que el va adorar, tot implorant: *Senyor, socorreu-me.*[21] Desapareixerà l'obscuritat, superada per la claror de l'Amor.

És l'hora de clamar: recorda't de les promeses que m'has fet, per emplenar-me d'esperança; això em consola en el meu no res i m'omple la vida de fortalesa.[22] Nostre Senyor vol que comptem amb Ell, per a tot: ens adonem amb evidència que sense Ell no podem fer res,[23] i que amb Ell podem fer-ho tot.[24] Es confirma la nostra decisió d'anar sempre en la seva presència.[25]

Amb la claredat de Déu en l'enteniment, que sembla inactiu, ens resulta indubtable que, si el Creador té cura de tothom —dels seus enemics i tot— quanta més no en tindrà dels amics! Ens convencen que no hi ha mal, ni contradicció, que no es converteixi en bé: així s'assenten més fermament en el nostre esperit, l'alegria i la pau, que cap altre motiu humà no ens podrà arrencar, per tal com aquestes *visitacions* sempre ens deixen quelcom de seu, quelcom diví. Lloarem el Senyor Déu Nostre, que ha fet en nosaltres coses admirables, [26] i comprendrem que hem estat creats amb capacitat per posseir un tresor infinit.[27]

La Trinitat Beatíssima

Havíem començat amb pregàries vocals, senzilles, encantadores, que vam aprendre en la nostra infantesa, i que mai no ens agradaria

d'abandonar. L'oració, que va començar amb aquesta ingenuïtat pueril, es desenvolupa ara en un canal ample, tranquil i segur, ja que segueix el pas de l'amistat amb Aquell que va afirmar: *Jo sóc el camí.* [28] Si estimem Crist així, si amb una divina gosadia ens refugiem en l'obertura que la llança va deixar en el seu Costat, s'acomplirà la promesa del Mestre: *si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada.*[29]

El cor sent necessitat, aleshores, de distingir i adorar cada una de les Persones divines. En certa manera és una descoberta, la que fa l'ànima en la vida sobrenatural, com les d'un marrec que va obrint els ulls a l'existència. I s'entreté amorosament amb el Pare i amb el Fill i amb l'Esperit Sant; i se sotmet fàcilment a l'activitat del Paraclet vivificador, que se'ns dóna sense que ho

meresquem: els dons i les virtuts sobrenaturals!

Hem corregut *com la cérvola que es deleix per les fonts de les aigües*;[30] patint set, amb la boca desfeta, amb secor. Volem beure en aquesta deu d'aigua viva. Sense rareses, al llarg del dia ens movem en aquesta font abundosa i clara de limfes fresques que brollen vers la vida eterna.[31] Sobren les paraules, perquè la llengua no aconsegueix d'expressar-se; ja l'enteniment s'aquieta. Ja no es raona, s'esguarda! I l'ànima es posa a cantar un altre cop amb un càntic nou, perquè se sap també esguardada amorosament per Déu, tothora.

No em refereixo a situacions extraordinàries. Són, poden ser-ho molt bé, fenòmens ordinaris de la nostra ànima: una bogeria d'amor que, sense espectacle, sense extravagàncies, ens ensenya de patir

i de viure, perquè Déu ens concedeix la Saviesa. I quina serenitat, quina pau aleshores, ficats *en el viarany estret que mena a la vida!*[32]

Ascètica? Mística? No em preocupa. Sigui el que sigui, ascètica o mística, què hi fa?: és mercè de Déu. Si tu mires de meditar-ho, el Senyor no et negarà la seva assistència. Fe i fets de fe: fets, perquè el Senyor —ho has comprovat des del començament i t'ho vaig subratllar a la seva hora— és com més va més exigent. Això ja és contemplació i és unió; aquesta ha d'ésser la vida de molts cristians, anant cada un endavant pel seu propi camí espiritual —són infinits— enmig dels afanys del món, encara que ni tan solament se n'hagin adonat.

Una oració i una conducta que no ens aparten de les nostres activitats ordinàries, que enmig d'aquest afany noblement terrenal ens porten cap al

Senyor. En elevar tot aquest quefer a Déu, la criatura divinitza el món. Tants cops com he parlat del mite del rei Mides, que convertia en or tot el que tocava! En or de mèrits sobrenaturals podem convertir tot quant toquem, malgrat els nostres errors personals.

Així actua el Nostre Déu. Quan aquell fill retorna, després d'haver malgastat els seus diners i vivint en penúria, després —sobretot— d'haver-se oblidat del seu pare, el pare diu: *de pressa, porteu la roba millor i vestiu-la-hi, i poseu-li un anell a la mà i calçat als peus; i porteu el vedell gras i mateu-lo; mengem i celebrem-ho.*[33] El Nostre Pare Déu, quan acudim a Ell amb penediment, treu, de la nostra misèria, riquesa; de la nostra feblesa, fortalesa. ¿Què ens depararà, si no l'abandonem, si el freqüentem cada dia, si li adrecem paraules d'estimació confirmada amb les nostres accions, si li ho

demanem tot, confiats en la seva omnipotència i en la seva misericòrdia? Només pel sol fet de retornar a Ell el seu fill, després que l'ha traït, li prepara una festa: què ens concedirà, si sempre hem procurat restar al seu costat?

Lluny, doncs, de la nostra conducta el record de les ofenses que ens hagin fet, de les humiliacions que hàgim patit —per injustes, incivils i barroeres que hagin estat—, perquè és cosa impròpia d'un fill de Déu haver preparat un registre per presentar un memorial de greuges. No podem oblidar l'exemple de Crist, i la nostra fe cristiana no es canvia com un vestit: pot afeblir-se o enrobustir-se o perdre's. Amb aquesta vida sobrenatural la fe cobra vigoria, i l'ànima s'aterreix en considerar la miserable nuesa humana, sense allò que és diví. I perdona, i agraeix-ho: Déu meu, si contemplo la meva pobra vida, i no

trobo cap motiu de vanitat i, menys encara, de supèrbia: solament trobo raons abundants per a viure sempre humil i compungit. Ja sé bé prou que el millor senyoriu és servir.

Oració viva

M'alço i faig un tomb per la ciutat: pels carrers i per les places cerco el qui estima la meva ànima...[34] I no solament la ciutat: aniré d'una banda del món a l'altra —per totes les nacions, per tots els pobles, per senderes i dreceres— per tal d'aconseguir la pau de la meva ànima. I la descobreixo en les ocupacions diàries, que no em són cap destorb; que són —al contrari— viarany i motiu d'estimar Déu més i més i d'unir-m'hi també més i més.

I quan ens sotja —violenta— la temptació del descoratjament, dels contrastos, de la lluita, de la tribulació, d'una nova nit en l'ànima, el salmista ens posa als llavis i en la

intelligència aquelles paraules: *Sóc amb Ell en l'adversitat.*[35] Què val, Jesús, davant la vostra Creu, la meva; davant les vostres ferides, les meves esgarrinxades? Què val, davant el vostre Amor immens, pur i infinit, aquesta pobreta feixuguesa que m'heu carregat a les espatlles? I els vostres cors, i el meu, s'emplenen d'una santa avidesa, tot confessant-li —amb obres— *que ens morim d'Amor.*[36]

Neix una set de Déu, una ànsia de comprendre'n les llàgrimes; de veure'n el somrís, el rostre... Considero que la millor manera d'expressar-ho és tornar a repetir, amb l'Escriptura: *com la cérvola es deleix per les fonts de les aigües així es deleix també la meva ànima per vós, Déu meu!*[37] I l'ànima avança ficada en Déu, deïficada: el cristià ha esdevingut un viatger assedegat, que bada la boca a l'aigua de la font.[38]

Amb aquesta donació d'un mateix, el zel apostòlic s'encén, augmenta cada dia —tot encomanant aquesta ànsia als altres— perquè el bé és difusiu. No és possible que la nostra pobra naturalesa, tan a prop de Déu, no cremi en una fam de sembrar en tot el món l'alegria i la pau, de regar-ho tot amb les aigües redemptores que brollen del Costat obert de Crist,^[39] de començar i acabar totes les tasques per Amor.

Abans us parlava de dolors, de sofriments, de llàgrimes. I no em contradic si afirmo que, per a un deixeble que cerqui amorosament el Mestre, és molt diferent el sabor de les tristeses, de les penes, de les afliccions: desapareixen així que s'accepta de cor la Voluntat de Déu, tan aviat com es compleixen de grat els seus designis, com pertoca a fills fidels, encara que sembli que els nervis es destrossin i el suplici sembli insuportable.

Vida corrent

M'interessa de confirmar novament que no em refereixo a cap manera extraordinària de viure cristianament. Que cadascú de nosaltres mediti en tot allò que Déu ha fet per ell, i com hi ha correspost. Si som valents en aquest examen personal, ens adonarem que encara ens falta molt. Ahir em commovia, tot sentint d'un catecumen japonès que ensenyava el catecisme a d'altres, que encara no coneixien Crist. I m'averkonyia. Ens cal més fe, més fe!: i, amb la fe, la contemplació.

Repasseu amb calma aquella divina advertència, que omple l'ànima d'inquietud i, ensems, li duu sabors de bresca i de mel: *redemi te, et vocavi te nomine tuo: meus es tu;*^[40] t'he redimit i t'he cridat pel teu nom; ets meu! No robem a Déu el que és seu. Un Déu que ens ha estimat fins al punt de morir per nosaltres, que

ens ha escollit des de tota l'eternitat, abans de la creació del món, perquè siguem sants en la seva presència: [41] i que contínuament ens ofereix ocasions de purificació i de donació pròpia.

Per si encara ens restava algun dubte, rebem una altra prova dels seus llavis: *no sou vosaltres que m'heu escollit a mi, sinó que jo us he escollit a vosaltres, i us he encaminat perquè aneu lluny i doneu fruit, i el vostre fruit perduri, del vostre treball d'ànimes contemplatives.*[42]

Després, fe, fe sobrenatural. Quan la fe flaqueja, l'home tendeix a afigurar-se Déu com si fos llunyà, sense preocupar-se gaire dels seus fills. Pensa en la religió com en una cosa juxtaposada, per a quan no hi ha més remei; espera, no s'explica amb quin fonament, manifestacions aparatoses, esdeveniments insòlits. Quan la fe vibra en l'ànima, hom

descobreix, en canvi, que les passes del cristià no se separen de la mateixa vida humana corrent i habitual. I que aquesta santedat gran, que Déu ens reclama, s'enclou aquí i ara, en les coses petites de cada jornada.

M'agrada parlar de camí, perquè som viadors, ens dirigim a la casa del Cel, a la nostra Pàtria. Però fixeu-vos que un camí, bé que pot presentar trets de dificultats especials, bé que algun cop ens faci travessar algun riu a gual o endinsar-nos en un bosc gairebé impenetrable, generalment és una cosa usual, sense sorpreses. El perill està en la rutina: imaginar-nos que en això, en les coses de cada instant, no hi ha Déu, perquè és tan senzill, tan ordinari!

Aquells dos deixebles se n'anaven cap a Emmaús. El seu pas era normal, com el de tants d'altres que transitaven per aquells verals. I allí,

amb naturalitat, se'ls apareix Jesús, i camina amb ells, amb una conversa que disminueix la fatiga. M'afiguro l'escena, a entrada de fosc. Bufa una brisa suau. Al voltant, tot de camps amb els sembrats de blat, ja madur, i les velles oliveres, amb els brancatges argentats per la claror tèbia.

Jesús, al camí. Senyor, que gran que sou tothora! Però em commoveu quan us abaixeu per seguir-nos, per cercar-nos, en els nostres tràfecs diaris. Senyor, concediu-nos la ingenuïtat d'esperit, la mirada neta, el cap clar, que permeten d'entendre-us quan veniu sense cap signe extern de la vostra glòria.

S'acaba el trajecte en trobar el poblat, i a aquells dos que —sense adonar-se'n— han estat ferits al fons del cor tocats per la paraula i l'amor del Déu fet Home, els dol que se'n vagi. perquè Jesús els saluda *amb*

gest de fer veure que anava més enllà.
[43] Mai no s'imposa, aquest Senyor Nostre. Vol que el cridem lliurement, així que hem entrevist la puresa de l'Amor, que ens ha ficat en l'ànima. Hem de deturar-lo *per força* i pregar-li: *quedeu-vos amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar,* [44] ja es va fent de nit.

Som així: sempre poc agosarats, tal vegada per insinceritat, o tal vegada per pudor. En el fons, pensem: *quedeu-vos amb nosaltres, ja que les tenebres ens envolten l'ànima, i solament Vós sou llum, solament Vós podeu calmar aquesta ànsia que ens consumeix. Perquè d'entre les coses belles, honestes, no ignorem quina és la primera: posseir sempre Déu.*[45]

I Jesús es queda. Els ulls se'ns obren com els de Cleofàs i el seu company, quan Crist parteix el pa; i encara que Ell torni a desaparèixer de la nostra vista, també serem capaços de

reprendre la marxa —es va fent fosc—, per parlar d'Ell als altres, perquè tanta alegria no cap en un sol pit.

Camí d'Emmaús. El Nostre Déu ha omplert de dolçor aquest nom. I Emmaús és el món sencer, perquè el Senyor ha obert els camins divins de la terra.

Amb els Sants Àngels

Demano al Senyor que, durant la nostra estada en aquesta terra on som, no ens apartem mai del vianant diví. Per això, augmentem també l'amistat amb els Sants Àngels Custodis. A tots ens cal molta companyia: companyia del Cel i de la terra. Sigueu devots dels Sants Àngels! Es molt humana l'amistat, però també és molt divina; com la vida nostra, que és divina i humana alhora. Us recordeu dels mots del Senyor?: *ja no us dic servents, sinó amics.*[46] Ens ensenya de tenir

confiança en els amics de Déu, que ja són al Cel, i en les criatures que conviuen amb nosaltres, i així mateix en les que semblen allunyades del Senyor, per tal d'atreure-les cap al bon camí.

Acabaré repetint com sant Pau als Colossencs: *no parem de pregar per vosaltres i de demanar a Déu que arribeu al ple coneixement de la seva voluntat en tota saviesa i intelligència espiritual.*[47] Saviesa que és proporcionada per l'oració, la contemplació, l'efusió del Paraclet en l'ànima.

A fi que us porteu d'una manera digna del Senyor, complaent-lo en tot, fructificant en tota mena d'obres bones i creixent en la ciència de Déu; enfortits en tota fortalesa pel poder de la seva glòria, a fi que obtingueu una perfecta paciència i longanimitat, donant gràcies amb joia a Déu Pare, que s'ha dignat a incloure-us en la

porció d'herència dels sants en la llum; que ens salvà de la potestat de les tenebres i ens transportà al Regne del seu Fill estimat.[48]

Que la Mare de Déu i Mare nostra ens protegeixi, a fi que cadascun de nosaltres pugui servir l'Església en la plenitud de la fe, amb els dons de l'Esperit Sant i amb la vida contemplativa. Acomplint cadascú les obligacions personals, que li són pròpies; cadascú en el seu ofici i professió i en el compliment dels deures del seu estat, que honori joiosament el Senyor.

Estimeu l'Església, serviu-la amb l'alegria conscient de qui ha sabut decidir-se en aquest servei per Amor. I si veiéssim que n'hi ha que caminen sense esperança, com els dos d'Emmaús, acostem-nos-hi amb fe —no en nom propi, sinó en nom de Crist—, per assegurar-los que la promesa de Jesús no pot fallar, que

Ell vetlla per la seva Esposa sempre: que no l'abandona. Que passaran les tenebres, perquè som fills de la llum[49] i som cridats a una vida perdurable.

I Déu els eixugarà tota llàgrima dels ulls, i la mort ja no hi serà; ni dol, ni plany, ni pena, perquè les coses d'abans han passat. I el qui seia al setial va dir: vet aquí que tot ho renovo. I em digué: escriu, perquè totes aquestes paraules són fidedignes i veritables. Em va dir: són un fet. Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el Principi i la Fi. Al qui té set, li donaré beure de la font de l'aigua de la vida per gràcia. El qui venci, posseirà totes aquestes coses; i jo seré Déu per a ell, i ell serà un fill per a mi.[50]

[1] 1 Thes IV, 3.

[2] Ioh IV, 34.

[3] Ier XXIX, 12.

[4] 1 Thes V, 17.

[5] St. Ambròs, *Expositio in Psalmum* CXVIII, XIX, 12 (PL 15, 1471).

[6] Rom VIII, 38-39.

[7] Ier XXIX, 14.

[8] Cfr. Gal II, 20.

[9] Rom VIII, 21.

[10] Gal IV, 31.

[11] Iac III, 6.

[12] Cfr. Rom XIII, 14.

[13] Cfr. Phil III, 20.

[14] Cfr. Cant II, 14.

[15] Cfr. Cant II, 14.

[16] St. Gregori de Nissa, *In Canticum Canticorum homiliae*, V (PG 44, 879).

[17] Mt X, 38.

[18] Gal II, 19.

[19] 2 Cor IV, 7.

[20] 2 Cor IV, 8-10.

[21] Mt XV, 25.

[22] Cfr. Ps CXVIII, 49-50.

[23] Cfr. Ioh XV, 5.

[24] Cfr. Phil IV, 13.

[25] Cfr. Ps CXVIII, 168.

[26] Cfr. Iob V, 9.

[27] Cfr. Sap VII, 14.

[28] Ioh XIV, 6.

[29] Ioh XIV, 23.

[30] Ps XLI, 2.

[31] Cfr. Ioh IV, 14.

[32] Mt VII, 14.

[33] Lc XV, 22-23.

[34] Cant III, 2.

[35] Ps XC, 15.

[36] Cfr. Cant V, 8.

[37] Ps XLI, 2.

[38] Cfr. Eccio XXVI, 15.

[39] Cfr. Ioh XIX, 34.

[40] Is XLIII, 1.

[41] Cfr. Eph I, 4.

[42] Cfr. Ioh XV, 16.

[43] Lc XXIV, 28.

[44] Lc XXXIV, 29.

[45] St. Gregori de Nazianze,
Epistolae, CCXII (PG 37, 349).

[46] Ioh XV, 15.

[47] Col I, 9.

[48] Col I, 10-13.

[49] Cfr. Eph V, 8.

[50] Apoc XXI, 4-7.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/vers-la-
santedat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vers-la-santedat/) (10/04/2025)